

**ОГЛАН ХЕМ
МАРИ-КЫЗ**

**ОГЛАН I
МАРИ-КИЗ**

**ОГЛАН ХЕМ
МАРИ-КЫЗ**

**ОГЛАН І
МАРІ-КИЗ**

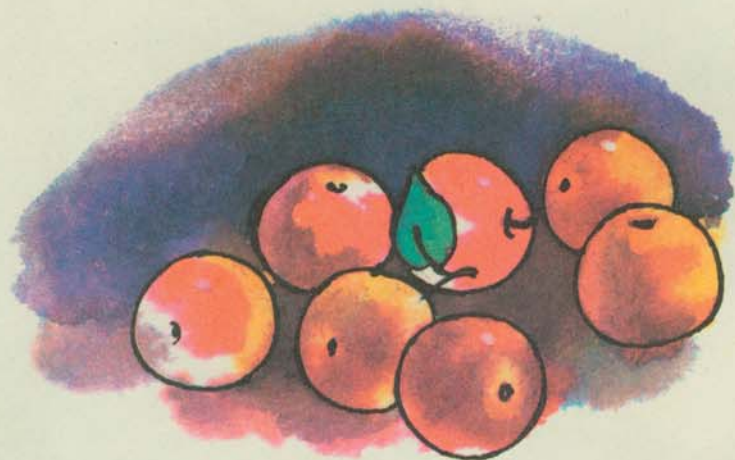
Гагаузька
народна
казка

Для дошкільного віку

Переклав з гагаузької
СТЕПАН КЕЛАР

Художник
СВІТЛАНА КІМ

КИЇВ «ВЕСЕЛКА» 1990

0 4803150400—266 Без огол.
M206(04)—90

ISBN 5-301-01058-1 (укр., гагауз.)

© Степан Келар, 1990 переклад українською мовою.
© Світлана Кім, 1990 ілюстрації.

Вармыш бир адам. Да онун вармыш ўч оолу. Хем вармыш оннарын кяамил мейвалы. Севинер адам, ани олмуш гозял берекет алмада, да беклеер оннар олсун.

Був собі один селянин. А в нього був розкішний сад. Радів селянин, бо добре вродили яблука, і він чекав, щоб вони вже достигли.

Але занадилася до саду

Даданэр майвалаа бир куш. Гелер хер гежә да ийер ен ии алмалары.

Чармыш адам үчүнү да ооларны да деер оннара: «Нәбалым да туталым бу кушу?» Есапламышлар, ани ләазым тутмаа зарар-жыйкайы.

Беклемишләр олсун авшам. Да гитмиш бүүк оолу адамын беклемәә мейвалы. Ама савашәр тутмаа, савашәр тутмаа, да тутамәр кушу, нечин дейни о гелмиш озаман, ачан чожүк уймуш. Имиш, бозмуш ен ии алмалары да учмуш.

Уймумыш тутмаа ерте-си гежә ортанжы оолуна да. Бүтүн гежә о беклемиш теклифсиз мусафиркайы. Да сабаа каршы бу да уймуш. Тә озаман да гелмиш о куш.

Гелмиш сыра беклемәә Оглана, ен күчүк кардаша. Батүлары хеп сайма-азмышлар Огланы, нечин ки булурмушлар ону аамажык. Ама ализдә бу чожук пек акыллымыш.

якась птиця. Прилітае що-ночі і наддзьобуе найкращі яблука.

Якось покликав селянин усіх трьох синів та й радиться з ними, що робити.

Вирішили спіймати шкідницю.

Дочекались вечора. І старший брат пішов пильнувати сад. Та як не старався він, а птицю не спіймав, бо та прилетіла, коли він заснув, наддзьобнула кращі яблука і полетіла собі.

Не пощастило другої ночі і середульшому братові. Всю ніч він чекав непрохану гостю. А перед світанком не втримався, заснув. Саме тоді й прилетіла птиця.

Тепер настала черга молодшого брата на ім'я Оглан. Брати кепкували з нього, бо вважали Оглана дурником. А насправді цей юнак був дуже розумний.

Ачан авшам олэр, Оглан гелер мейвалаа, булэр бир саклы көшежик да сразу же йатэр уйумаа. Да сабаа каршы уйанэр. Ачан бакэр, гелер бир айдыннык, доору аажа конэр.

Бир куш! Оса тее о куш, ани хеп бозурмуш алмалары. Оглан синмиш, солумэр, да ачан фырлэр! Тутэр кушу канадындан. Ама тутамэр ону сыкы, да куш фырлэр елиндән, да учэр. Ама Огландын авужунда калэр бир туйжези. О туйлән да гелер о евә.

Да сабаалин бобасы сорэр:

— Нәптын ба? Туттун му? Туттун му ба, Оглан?

Бу да деер гулумсейрак.

— Туттум бән о кушу ама копту туйүү да качырдым ону. О фырлады елимдән, тә сааде туйүү калды елимдә.

Фырладылар бүүк агалары ериндән, айыфландылар гөрдүйлән туйүү, да калдылар ачык аазлы бу иштән: өлә пек айдын-

Звечора прийшов Оглан у сад, відшукав затишний куточок і одразу улігся спати. Прокинувся він аж перед світанком і побачив, як просто на нього насувається щось яскраве-яскраве, сідає на гілляку над самою головою.

То була та сама таємнича птиця, що дзьобала яблука. Оглан затамував дух, підстрибнув і схопив птицю за крило. Але не втримав її. Птиця вирвалася і полетіла. А в руці Оглана залишилась тільки одна пір'їна. З тим він і повернувся додому.

Вранці батько питає:

— Ну що, Оглане, зловив птицю?

— Ні, батьку, не зловив,— відповів, усміхаючись, Оглан.— Птиця вирвалася із моїх рук, і ось тільки одна пір'їна залишилась.

Схопились тут старші брати, глянули на пір'їну і

ныкты хем гөзәлди о туйүү. Да хазырландылар гитмәә да арамаа хем булмаа о айдынны кушу.

Пиндиләр агалары бейгирләрә да гиттиләр. Чок оннар гитти да етиштиләр бир чатыраа. Чатырык йолда вар бир таш йазылы: «Бир йола гижән, ани саа тарафта, олжэк бейгирә исләә, атлыяа хаталы.

Гижән йолдан сол тарафа, олжэк атлыяа исләә, бейгирә хаталы.

Гижән уз йолдан, хаталы хем атлыяа, хем да бейгирә».

Оглан гитти о кучук йола, ани адама да прост, бейгирә да...

Гидер о некаа гидер, бирда нерданса пейдаланэр йабаны. Дурэр йолда да деер:

— Эй, Оглан, йа ин ерә! Бән ийежәм сенин бейгирини!

Чожуун жаны ажэр бейгирни, ама нәпсын о? Атлэр о ерә да йабаны ийер бейгири.

пороззявляли від подиву роти: така вона була як крава та красива. І вирішили вони що б то не було відшукати і зловити оту дивовижну птицю.

Сіли браття на коней та й поїхали. Довго вони їхали, поки не доїхали до роздоріжжя. А там прочитали на камені таке попередження:

«Шлях, що веде праворуч,— для коняки сприятливий, для вершника — небезпечний.

Шлях, що веде ліворуч,— для вершника сприятливий, для коняки — небезпечний.

Шлях, що веде прямо,— небезпечний і для коняки, і для вершника».

Оглан поїхав прямо. Їхав він, скільки їхав, раптом вибігає вовк, стає посеред дороги та й гукає:

— Гей, Оглане, злізай! Я маю з'їсти твою коняку! Шкода Оглану коняки,

Имиш йабаны некаа имиш дойунмуш о. Да сорэр Оглана:

— Не иш сени гетирди бурайы? Не гезерсин сән? Не аарэрсин бурада?

— Бир кушу аарэрым, — деди чожук, — пек гөзәл, айдыннык бир кушу. О даданмышты бизим мейвалаа да бозурду ен гөзәл алмалары.

— Ии, бән сана Оглан, — деер, йабаны, — йардым едижәм. Ха пин бана да гөтүрүжәм сени кәр онун йывасына, о кушун еринә. Ама сән ал сааде ону, йывасына диимә.

але нічого робити. Послухався вовка, зліз. Наївся вовк та й питає Оглана:

— А що тебе привело сюди? Чого ти тут шукаєш?

— Птицю шукаю, — відповів юнак. — Чудову, яскраву птицю. Занадила-ся вона до нашого саду та й робить шкоду, наддзьобує кращі яблука.

— Я допоможу тобі, Оглане, — каже вовк. — Підвезу тебе аж до самого гнізда тої птиці. Але бери тільки її, гнізда не руш, бо як візьмеш птицю разом з гніздом, то й тебе самого схоплять вартові.

Алырсан кушу йывасыннан, сени тутужәклар караулар.

Пинди Оглан йабаныа атлы. Гетирди ону йабаны кәр о йывайа, ама кенди сакланды бир йааны, гүмелерин ичинә да беклер Огланы. Шинди Оглан генә гөрдү кушу, ама пек йакындан. Да куш она гөрүндү таа пек гөзәл, некаа озаман, ачан туттуйту сабаалин, о мейвалыкта. Ама кушун йывасы она гөрүнду таа да гөзәл, некаа куш кенди. Унудэр Оглан йабанын сымарламасыны. Капэр кушу йывыйлан ба-

Сів Оглан верхи на вовка. Підвіз його вовк аж до самісінького пташиного гнізда, а сам відбіг подалі, сховався в кущах і чекає Оглана.

Тепер Оглан знов побачив птицю зблизька. Птиця видалася ще красивішою, ніж тоді, коли юнак побачив її уперше в своєму саду. А гніздо здавалося навіть красивішим від самої птиці.

Забув Оглан про вовчу пораду. Схопив птицю разом із гніздом.

В ту ж мить його схопили вартові.

рабар. Да ону таа саат тутэрлар караулар. Сорэлар Оглана:

— Нечин сән бу кушу алдын?

— Ии нечин? Даданды башчейә да бозду онжак алма.

— Ии, исләә,— дерләр она,— биз вережез ону сана, ама сән илкин гетир бизә тее о бейгири, ани отлээр чайырды, даалыын өтәанда. Да йапыжыз ола: бейгир бизим, сенин куш.

Кахырланэр пек чожук, нечин дейни билмәәрди о нердә о чайыр. Ачан бу ишлери Оглан аннатты йабаныя, о даргын деди чожаа:

— Бән дедим сана алмайасын кушу. Ии, хайди пин, бән билерим нердә о чайыр, гөтүрүжәм сени орайы.

Йолда йабаны генә үүретти Огланы нижә хем не йапмаа:

— Ал сән саде бейгири, кантырмайы брак орда, нердә булажан бейгири.

— Навіщо ти поцупив оцю птицю?— спитали.

— Бо вона дзьобае яблука в нашому саду.

— Гаразд,— кажуть вартові,— ми віддамо тобі птицю. Але ти спершу приведи нам коня, який пасеться у лузі поза темним лісом. І зробимо так: наш кінь, твоя птиця.

Засмутився юнак, бо не знав, де саме відшукати той луг.

Коли Оглан розповів про все це вовку, той докірливо промовив:

— Я ж казав тобі: бери тільки птицю... А де той луг, я знаю, доведу тебе туди. Сідай.

По дорозі вовк знову став повчати Оглана, що та як треба робити:

— Візьмеш тільки коня, а вуздечку залиш на тому місці, де застанеш коня. А якщо візьмеш його разом з вуздечкою, то й самого тебе схоплять.

Алырсан ону кантырмайлан, сени генә тутәжәклар.

Чайырын йанында йабаны дурду да деди Оглана:

— Таа өтәә гит йалныз. Да унутма нижә бән сени үүреттим.

О беегир отлаармыш чак чайырын ортасында. Оглан йаклашты она. Өлә гөзәл бейгири чоҗук йокту аклысында да гөрмәә. Ама кантырмасы таа да гөзәлди. Да чоҗук генә унутту нижә үүретти ону йабаны. Алды бейгири кантырмайлан. Алдыйнан, таман чыкаркана, ону туттулар каави — каави кишиләр.

— Нечин сән алдын бу бейгири? Кимә сән сордун? Нерейи гөтүрерсин?

Да Оглан аннаты, ани она ләәзым тее о куш, ани хер бир гежә гелер оннарын мейвалыйна да бозәр алмалары. О булду о кушу, ама онун ичин истерләр те бу бейгири.

Ии, сан гит, — демиш-

Край лугу вовк зупинився та й каже Оглану:

— Далі йди вже сам. Та не забудь, про що я тобі тлумачив.

Кінь пасся аж посередині лугу. Оглан наблизився до нього. Такого гарного коня він навіть уявити собі не міг. Але вуздечка була красивішою. Знов юнак забув вовчу науку і взяв коня разом з вуздечкою. Та не встиг ступити і кількох кроків, як його зупинили дужі дядьки-вартові:

— Куди це ти ведеш коня?

Оглан розповів, що йому потрібна птиця, яка щоночі дзьобає яблука в його саду. Він знайшов шкідницю, але за неї просять цього коня.

— Гаразд, ми віддамо тобі коня, — сказали вартіві. — Але спершу піди далеко, знайди там дівчину-красуню, приведи її до нас, тоді й візьмеш цього коня.

Засмутився Оглан. Де ж

лар амагижан пек узаа, булжан орда бир кыз пек гөзәл, гетирижән ону бизә да озаман алжан бу бейгири.

Қахырланды генә пек Оглан. Нередә о узак ер? Ангы тарафа гитсин о? Да гелер о йабаныя да аннадәр бу ишлери.

— Ии бән сана демедим ми аласын сааде бейгири? — чекишти йабаны чоҗуу да саллады кафасыны она. — Ии хади пин сыртыма атлы да гижейз орайы, узаа, нередә йашәр о гөзәл кыз.

Чок гитти буннар. Ии, шансора авшам оләр да буннар калдылар бир күйжеезин кенарында. Йабаны генә үүретти чоҗуу:

— Иа, шинди сан дурбырда, быклә бени. Бән кендим гижәм да алыжам кызы. Зерә сән гидәрсан, сени генә тутәжәклар.

Йабаны бекледи чыксын кыз башчейя. Ачан кыз чыкты, капты ону, койду сыртына да гетирди Оглана. Кыза да деди йабаны:

воно те далеко? В який бік йому податися?

Повернувся він до вовка, розповів йому все.

— Казав же я тобі, бери тільки коня, — похитав головою вовк. — Ну добре, сідай на мене, поїдемо туди, далеко, де живе та дівчина-красуня.

Їхали довго. Нарешті, увечері зупинились край одного села.

— Тепер ти почекай тут, — каже вовк, — а я сам піду й заберу дівчину. Бо як підеш ти, знову тебе спіймають.

Вовк почекав, коли дівчина вийшла у садок на прогулянку, схопив її, посадив собі на спину і привіз до Оглана:

— Подивись, дівчино, на цього юнака і скажи, чи він тобі до вподоби.

Глянула красуня на Оглана. Перед нею стояв красень, про якого вона мріяла.

— Бак, Мари-кыз, те бу чожаа да сөөлө беенермисин те бу чожуу?

Бакты кыз Оглана. Гөрдү өнүндө пек гөзөл бир чожуу. Өлө гөзөл, ани кызын дүшүнө гелирди.

— Беенермисин? — сорду йабаны кыза.

— Беенерим пек! — деди Мари-кыз.

— Кайылмысын оласын она бир гелин? — генә сорду йабаны.

— Пек кайылым! — деди кыз.

— До вподоби! — промовила дівчина, яку звали Марі-киз.

— А чи згодна ти стати його нареченою? — знову спитав вовк.

— Так! — відповіла дівчина.

Коли повернулись до лугу, де пасся кінь, і увійшли до колиби, вовк наказав:

— Хай Марі-киз залишається тут і чекає на нас. А ми ходімо...

Ачан гелдиләр о чайыра, нердә отлаарды бейгир, гирдиләр бордейа.

— Ко Мари-кыз калсын бырда да беклесин бизи. Биз да гижейз...

Да таа о саат йабаны дөндү кыза да Оглан гөтүрдү дииштирмәә бейгирә. Кыз, те о йабаны, калды карауларда. Ама етиштирмиш демәә Оглана:

— Сора бейгирлән гелижән гелинә да беклий-

В ту ж мить вовк сам обернувся дівчиною, і Оглан повів її міняти на коня. Дівчина, тобто обернений дівчиною вовк, залишається у вартових. Але встигає шепнути Огланові на вухо:

— З конем повернешся до нареченої і заждіть мене край лугу. Без мене не рушайте, бо самі не знайдете зворотної дороги.

І ось Оглан з Марі-киз

ин бени орда, бордейдә. Бенсиз йолланмыйын йола, нечин дейни кендиниз геери йолу буламыжыйныз.

Да та Оглан хем Мари-кыз барабар беклеерләр чайырын орта ериндә, беклеерләр йабаныйы.

Тезда йабаны, ани генә гелди кендина, качарак гелер Оглана хем Мари-кыза да гиттиләр иллери.

Ачан етиштилар о ерә, нердә булунурду о гөзәл куш, йабаны олду бейгир да Оглан гөтүрдү ону вермәә карауллара, да алмаа кушу. Ама Мари-кыз бейгирлән калды беклемәә Огланы бир саклы ердә.

Йолда о кушун йувасына, йабаны, ани олду бейгир деди:

— Ачан алжан о кушу, дөн тез Мари-кыза да гидин о ерә, нердә биз илк сыра каршы гелдик сенинән, нердә бән идим сенин бейгирни. Беклийин бени орада.

Да верди Оглан карауллара йабаны-бейгири,

і конем чекають край луговка.

Невдовзі вовк, обернувшись знов самим собою, втік від вартових, прибіг до Оглана і Марі-киз, й вони рушили далі.

Коли дісталися до того місця, де жила дивовижна птиця, вовк обернувся конем і Оглан повів його, щоб віддати вартовим, а собі взяти птицю. А Марі-киз зі справжнім конем залишилась віддалік чекати Оглана.

По дорозі до гнізда дивовижної птиці кінь, тобто обернений конем вовк, мовив:

— Як тільки візьмеш птицю, повертайся до Марі-киз, і їдьте до того місця, де ми вперше з тобою стрілися і де я з'їв твою коняку. Почекайте мене там.

Віддав Оглан вартовим коня-вовка, а вони віддали йому птицю та пішли собі кожний до своєї домівки,

оннар да верди она о кушу да кендилери даалыштылар евлерина, нечин дейни шансора йокту нейии беклемяй.

Авшам олурду шансора, ачан йабаны гелди качарак о ерә, нердә буннарды Оглан хем Мари-кыз. Оннарын елиндәйди о бейгир хем да о гөзәл куш.

Гечирди йабаны генчлери о чатырык йолакаа, нердә Оглан даалыштыды агаларыннан. Йабаны деди оннара:

— Иллери доору гидин

бо вже нічого було їм стерегти.

Вже добре смеркалося, коли вовк прибіг на обумовлене місце, де на нього чекали Оглан і Мари-кыз. З ними був кінь, якого вони виміняли на лузі, і птиця.

Допровадив вовк молодих до роздоріжжя, де Оглан розлучився з братами, та й каже:

— А далі їдьте вже без мене. Але якщо буду вам дуже потрібен, ви тільки згадайте про мене.

бенсиз. Ама бан ләазым олурсам, сиз гетирин бени аклыныза.

Деди бу лафлары йабаны да кайбелди.

Гидирди Оглан гелининнән да тездә етишти агаларыны, ангылары бош гелирди евә. Оннар гөрдулә гөзәл гелиннән да бөлә гөзәл бейгирдә хем да кушлан, ани дуннеедә йокту. Да буннарын пек чуруду уреклери. Бир сеста дедилар:

Сказавши це, вовк умиць зник.

Іхав Оглан із своєю нареченою, поки не наздогнав своїх братів, які ні з чим поверталися додому.

Ті побачили, що їх менший брат везе таку красуню, та ще й на вельми гарному коні, та ще й дивовижну птицю зловив, і заздрісно в один голос зітхнули:

— Ти дивись, як нашому дурнику пощастило! А коли стемніло і всі міцно поснули, вони убили

— Йа бак бизим бу аа-маа нижә кысмет душмуш!

Ачан олду каранник да хепси уйуду, агалары Огланын өлдүрдүләр Огланы, каптылар Мари-кызы, бейгири, кушу, да сыклык едерәк, гиттиләр евә. Ачан Мари-кыз бираз гелди кендинә, аклысына гетирди йабаныйы: «Ах, йабаны достум, ишит бени».

Кәр нижә гетирди аклысына, таа о саат пейдаланды онүндә йабаны. Мари-кыз аннатты нейләр олду, нижә агалары өлдүрдү Огланы. Ама бир да гаарга сеслеер.

Йабаны тез гитти нердә өлүсүйдү Огланын. О гаарга да хазырланмышты шансора чыкармаа өлүнүн гөзлерини. Да ансыздан ишитти йаврусунун кырламасыны. Бакынды да гөрдү, ани йаврусу йабаныны елиндә дүүнер:

— Йа ба йабаны, пек йалварэрым сана, брак беним йаврум.

— Бән салвержәм се-

Оглана, схопили Мари-кыз, забрала коня і птицю й, зраділо посвистуючи, поїхали додому.

Трохи отямившись від того несподіваного лиха, Мари-кыз згадала про вовка: «Вовчику, друже, почуй мене».

Тільки вона про це подумала, в ту ж мить перед нею з'явився вовк. Вона розповіла йому, як брати убили Оглана і де саме, а її схопили та силоміць везуть із собою.

Вовк стрімголов побіг туди, де лежав мертвий Оглан. Якась ворона забралася Оглану на обличчя і вже наготовилася видзьобати йому очі. Але в цю мить вона почула сполохане каркання свого вороняти. Озирнулася, а її пташеня тремтить у лапах вовка.

— Вовче, дуже прошу тебе, відпусти моє дитя.

— Я відпущу твоє воро-

нин йавруну, ама тез гетир бана ики капли су. Бириси дири су олсун, бириси олу судан олсун.

Учту гаарга да тез дөндү бир капли дири су аазында, бир капли да — өлү су.

Колверди йабаны онун йаврусуну. Да чекетти уумаа олу Огланы. Ууду чок, да чојук чекетти солумаа. Ачты гөзлерини, сора да калкты.

— Нердә сенин гелинин, ба Оглан? Нердә сенин бейгирин хем о куш?

— Билмеерим нердә оннар, да бән пек дерин уйумуш.

— Эх, кахыр-пеливансын сән, — деди йабаны. — Уйујындын сән дивеч, олмыйды Мари-кыз да чаармыйды бени. Хем да тее о гааргајык олмыйды, ани гетирди дири хем өлү су. Сеслә бени шинди... Етиш таа тез агаларыны. Некаа таа тез етиш, зерә сабаа пазар да сенин бүүк аган стойноз олжәк Мари-кызлан. Ии, ама нижә сән вар

нятко, якщо ти швиденько принесеш у своєму дзьобі краплину живої води і краплину мертвої.

Полетіла ворона й принесла дві краплини води — одну краплину живої, другу краплину — мертвої.

Почав вовк натирати мертвого Оглана. Довго натирав. Та от юнак почав дихати, розплющив очі, підвівся.

Вовк його й питає:

— Де ж, Оглане, твоя наречена? Де твій кінь та птиця?

— Не знаю, куди вони поділися. Я так міцно заснув.

— Ех ти, лихо-лицарю, — покартав його вовк. — Заснув би ти навіки, якби Мари-кыз не покликала мене, а ворона не принесла живої та мертвої води... А тепер слухай далі. Тобі треба що б то не було наздогнати братів. Бо завтра

нижә етишәсин оннары бейгирсиз? Пин бана атлы, гөтүрүжәм сени сенин күйүнакаа.

Күйүн кенарында йабаны дурду:

— Иллери бән гитмийжәм. Қал саалжыйлан, Оглан! Ол йашаманда кысметли!

Оглан гирди капунун өнүнә таман озаман, ачан бүүк агасы чыкырды Мари-кызлан евдән. Оннар гидирдиләр клисейә стойноз олмаа.

Ачан гөрду Мари-кыз Огланы, пек севинди да деди:

— Та беним йавклум, йарим, та Оглан! Ама агалары Огланы өлдүрдүләр нечин ки чок гөрдүләр ону, бени да алдылар зоорлан.

Ишитти бу лафлары бобалары, дургутту талигайы, нердә гидирдилар клисейә хе Мари-кыз хем о адам.

Да агалары дуйдулар кабаатыны, да диз чөктүләр Огланын өнүндә. Бир сеслән хепси деди:

неділя, і твій старший брат має вінчатися з Марі-киз. А втім, як же ти без коня наздоженеш їх? Сідай на мене, доведу тебе до рідного села.

Край села вовк зупинився:

— Далі мені йти не можна. Прощай, Оглане! Хай щастить тобі!

Оглан ступив на рідне подвір'я саме тоді, коли старший брат виводив з хати Марі-киз, щоб везти її до церкви вінчатися.

Побачила Марі-киз Оглана й радісно скрикнула:

— Ось він, мій наречений, мій коханий Оглан! А його брати із заздрощів згубили, мене ж силоміць забрали з собою.

Почув це батько та й зупинив підводу, на якій мали їхати до церкви старший син та Марі-киз.

Впали брати перед Огланом навколішки:

— Прост ет бизи, Оглан. Йанылдык.

Прост етти оннары Оглан. Алды Мари-кызы, стойноз олдулар да чекетиләр йашмаа. Йашадылар пек гөзәл хем пек кысметли.

Ама куш шинди да йашэр оннарын о башчесиндә. Йашэр, ама йапмәэр зарар. О куш коруйер генчлерин кысметини хер бир феналыктан.

— Прости, Оглане, нас, дурних...

Простив Оглан своіх братів. А сам одружився на Мари-киз, і зажили вони щасливо-щасливо.

І птиця живе тепер в їхньому саду та більш не шкодить. Вона стереже їх щастя від всілякої напасті.

Литературно-художественное издание

ОГЛАН И МАРИ-КЫЗ

Гагаузская народная сказка

(На украинском
и гагаузском языках)

Для дошкольного возраста

Перевел с гагаузского

Келарь Степан Филиппович

Художник

Ким Светлана Давыдовна

Киев «Вєзєлка»

Завідуючий редакцією *М. І. Шпаковатий*

Редактор *Б. В. Тихонов*

Художній редактор *К. І. Судица*

Технічний редактор *Т. В. Остаєцька*

Коректор *В. Д. Бондарь*

ИБ № 5648

Здано на виробництво 04.07.90. Підписано до друку 15.10.90.
Формат 70×100^{1/16}. Папір офсетний № 1. Гарнітура
літературна. Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 1,95.
Умовн. фарб.-відб. 9,1. Обл.-вид. арк. 1,91. Тираж 30 000 пр.
Зам. 0—2414. Ціна 15 к.

Ордена Дружби народів видавництво «Веселка», 252655,
Київ, МСП, Мельникова, 63.

Головне підприємство республіканського виробничого
об'єднання «Поліграфніга», 252057,
Київ-57, Довженка, 3.